

## **π. Γεώργιος Θεοδωρόπουλος: Η Παναγία μας παρουσιάζει την σχέση με το Χριστό**

/ [Ενορίες](#)



**Η Παναγία που χαιρετάμε σήμερα και καλούμαστε να πάρουμε από τη δική της χαρά, μας παρουσιάζει την σχέση με το Χριστό. Το άνοιγμα, τη δυνατότητα να καταλαβαίνουμε ότι η χαρά έχει όνομα και αυτό το όνομα είναι Ιησούς Χριστός. Ο πρώτος χαιρετισμός -«Χαίρε δι' ης η χαρά εκλάμψει»- υπογραμμίζει ότι η αληθινή χαρά πηγάζει από τον Χριστό.**

Στην 2η ακολουθία της Α΄ Στάσεως των Χαιρετισμών που τελέστηκε στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου, ιερούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Θεοδωρόπουλος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η ομιλία εντάσσεται στο πλαίσιο των εορταστικών εκδηλώσεων «Ευαγγελίστρια 2026».

<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce\_SELRES\_start"></span>

Όπως είπε στο κήρυγμα του ο π. Γεώργιος, αξιωνόμαστε, με τη χάρη του Θεού, να τελούμε και πάλι τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, διασχίζοντας σταδιακά τη Σαρακοστή μέχρι την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα. Όλη αυτή η πορεία έχει έναν βαθύ σκοπό: να κατανοήσουμε στην καρδιά μας πόσο πολύ μας αγαπά ο Θεός. Η αγάπη Του δεν εκφράζεται με μια απλή δωρεά, αλλά με τη μέγιστη προσφορά: «τον Υιόν τον Μονογενή έδωκε».

Από την άλλη πλευρά, η δική μας προετοιμασία δεν αρκεί να είναι διανοητική κατανόηση αυτής της αγάπης· καλούμαστε να την κάνουμε βίωμα, να την ενστερνιστούμε και να τη μοιραστούμε. Αυτό σημαίνει να είμαστε πραγματικά χριστιανοί. Χωρίς αυτή τη βίωση, οι πράξεις μας κινδυνεύουν να καταντήσουν απλώς εθιμοτυπικές και άκαρπες.

Κεντρικό θέμα του κηρύγματος του π. Γεωργίου, είναι η έννοια της σχέσης. Η Παναγία, μέσα από τους Χαιρετισμούς, παρουσιάζεται ως εκείνη που μας χαρίζει τη δυνατότητα μετοχής στη θεία αγάπη, δηλαδή τη δυνατότητα σχέσης με τον Χριστό. Ο άνθρωπος της εποχής μας, όμως, έχει ξεχάσει τι σημαίνει σχέση. Κλεισμένος στον ατομισμό του και ενισχυμένος από την τεχνολογία, απομονώνεται ακόμη και μέσα στο ίδιο του το σπίτι. Ο καθένας απορροφημένος στην οθόνη του ή στον εαυτό του, ζει χωρίς πραγματική κοινωνία.

«Η Παναγία που χαιρετάμε σήμερα και καλούμαστε να πάρουμε από τη δική της χαρά μας παρουσιάζει την σχέση με το Χριστό. Το άνοιγμα, τη δυνατότητα να καταλαβαίνουμε ότι η χαρά έχει όνομα και αυτό το όνομα είναι Ιησούς Χριστός. Ο πρώτος χαιρετισμός –«Χαίρε δι' ης η χαρά εκλάμψει»– υπογραμμίζει ότι η αληθινή χαρά πηγάζει από τον Χριστό.»

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε ο π. Γεώργιος στη διαχρονική πλάνη του ανθρώπου να αναζητά τη χαρά έξω από τον Θεό. Όπως ο Αδάμ και η Εύα στον Παράδεισο παρασύρθηκαν από τον πειρασμό ότι η χαρά βρίσκεται μακριά από τη σχέση με τον Θεό, έτσι και κάθε άνθρωπος επαναλαμβάνει την ίδια πτώση. Οι τρεις βασικοί πειρασμοί στους οποίους επικεντρώθηκε είναι: η προσκόλληση στα υλικά αγαθά, η κενοδοξία και η φιληδονία.

Ο πρώτος πειρασμός αφορά την αναζήτηση ασφάλειας και χαράς στα υλικά αποκτήματα. Δεν είναι κακό να εργάζεται κανείς και να φροντίζει για την οικογένειά του. Όταν όμως αυτό γίνεται απόλυτη προτεραιότητα και θεοποιείται,

τότε μετατρέπεται σε είδωλο. Κάθε απώλεια ή προσβολή αυτών των αγαθών γεννά βαθιά λύπη, θυμό και ταραχή, αποκαλύπτοντας ότι η καρδιά έχει δεθεί με κάτι πεπερασμένο.

Ο δεύτερος πειρασμός είναι η επιθυμία για δόξα και αναγνώριση. Ο άνθρωπος θέλει να φαίνεται σπουδαίος, να τον θαυμάζουν, ακόμη και για την «πνευματικότητά» του. Αν δεν τύχει της αναμενόμενης προσοχής, πληγώνεται και γεμίζει πικρία. Έτσι, η χαρά του εξαρτάται από τη γνώμη των άλλων.

Ο τρίτος πειρασμός είναι η φιληδονία, η αναζήτηση της χαράς στις αισθησιακές απολαύσεις. Η ηδονή παρουσιάζεται ως δόλωμα, όπως το αγκίστρι με το δόλωμα για το ψάρι. Ο άνθρωπος «τσιμπά» πιστεύοντας ότι θα βρει ικανοποίηση, αλλά τελικά εγκλωβίζεται σε έναν φαύλο κύκλο, όπου η πρόσκαιρη απόλαυση καταλήγει σε βαθύτερη λύπη και πνευματικό θάνατο.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, όπως τόνισε ο π. Γεώργιος, η Παναγία προβάλλεται ως η αιτία της χαράς, επειδή άνοιξε τον δρόμο για τη σωτηρία. Η χαρά όμως δεν προσφέρεται αυτόματα· απαιτεί τη δική μας ελεύθερη ανταπόκριση. Το κρίσιμο ερώτημα που τίθεται είναι: ποια είναι η απόσταση που μας χωρίζει από την αληθινή χαρά; Η απάντηση θα δοθεί στο τέλος, αλλά προετοιμάζεται μέσα από την ανάλυση της ανάγκης για θεραπεία.

Η θεραπεία του ανθρώπου περνά από τον πόνο του Σταυρού. Δεν υπάρχει πορεία προς τον Χριστό χωρίς προϋποθέσεις. Απαιτείται έξοδος από τον εγωισμό και «κόψιμο» του θελήματος. Η αληθινή συνάντηση με τον Χριστό γίνεται μέσα από τη συνάντηση με τον αδελφό.

Επεσήμανε ακόμη την τάση να κατασκευάζουμε έναν «βολικό» Θεό, που εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τις ανάγκες μας. Ακόμη και η αιώνια ζωή παρερμηνεύεται ως απλή ατελείωτη παράταση της ύπαρξης. Στην πραγματικότητα, αιώνια ζωή είναι η σχέση με τον αληθινό Θεό, όπως είπε ο Χριστός: η γνώση Του, όχι ως διανοητική πληροφορία, αλλά ως καρδιακή κοινωνία.

«Φτιάξαμε έναν Χριστό ψεύτικο, έναν Θεό της θρησκείας και όχι της πίστεως και της Εκκλησίας μας. Ένα Χριστό ο οποίος θέλουμε να μας εξυπηρετεί στο εγώ μας, σ αυτά που θέλουμε, σ αυτά που έχουμε. Μη χάσουμε, να κερδίσουμε παραπάνω, να εξασφαλιστούμε. Θέλουμε βεβαιότητες. Αρνούμαστε να ριψοκινδυνεύσουμε στη σχέση.»

Η Παναγία είναι πρότυπο απόλυτης προσφοράς. Δεν έδωσε απλώς κάτι στον Θεό· έδωσε τον εαυτό της. Με το «ναι» της επέτρεψε στον Θεό να εισέλθει στην ιστορία και να αναλάβει την ανθρώπινη φύση. Στον Σταυρό φανερώνεται η αληθινή

αγάπη: να πεθαίνεις για τον άλλον και όχι να «πεθαίνεις» τον άλλον με τη συμπεριφορά σου. Έτσι καλούνται και οι πιστοί να ζήσουν μέσα στις οικογένειες και τις κοινότητές τους.

Η χαρά δεν σημαίνει απουσία προβλημάτων. Οι άγιοι έζησαν δυσκολίες, αλλά η χαρά τους είχε κέντρο τον Χριστό. Αναφέρεται το παράδειγμα του Αγίου Σεραφείμ του Σάρωφ, που προσφωνούσε κάθε άνθρωπο «χαρά μου». Σε αντίθεση, για εμάς συχνά ο άλλος γίνεται «κόλαση», πηγή ενόχλησης και αποφυγής.

Τελικά, ολοκλήρωσε το κήρυγμα του ο π. Γεώργιος, η απάντηση στο ερώτημα για την απόσταση που μας χωρίζει από την αληθινή χαρά είναι απλή αλλά απαιτητική: ένα τσάκισμα του εγωισμού και μια φλόγα θείου πόθου. Η χαρά βρίσκεται τόσο κοντά όσο η απόφαση να σταυρώσουμε τον εγωισμό μας και να στραφούμε με πόθο προς τον Θεό.

«Ο Θεός βρίσκεται εδώ στην καρδιά, όταν ο άνθρωπος βγει από το εγώ του, ζητήσει το έλεος του Θεού, καταλάβει τη δυνατότητα του θείου έρωτα και ανταποκριθεί στην αγάπη του Θεού που κατέρχεται. Γιατί ο Θεός κατέρχεται για να μπορέσει λίγο ο άνθρωπος να ανέβει και να συναντηθούνε σε αυτό το θείο έρωτα. Αυτό που είχαν οι άγιοι μας και αυτό που κατεξοχήν είχε Υπεραγία Θεοτόκος. Να γιατί είναι η αιτία της χαράς. Γιατί η Παναγία μας έδωσε αυτό που ήταν.»